

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3218/2019. (VII. 24.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Mfv.I.10.452/2017/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Metzinger Péter ügyvéd, 1052 Budapest, Váci utca 18.) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria Mfv.I.10.452/2017/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény VI. cikk (1) és (3) bekezdése, valamint XVII. cikk (3) bekezdése sérelmére hivatkozással.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege az ügyben előterjesztett beadvány és a bíróságok által hozott határozatok alapján az alábbiakban összegezhető.
- [3] 1.1. Az indítványozóval szemben 2002-ben az első házasságából született gyermekére tekintettel, 2009-ben a második házasságából született gyermekére tekintettel fennálló gyermektartásdíj fizetési kötelezettségének nem teljesítése miatt indult végrehajtási eljárás, amelyek eredményeként az ügyben eljáró végrehajtók letiltó végzéseket bocsátottak ki váltakozó eredményességgel. Így például az egyik végrehajtást kérő 2003-ban kérte a végrehajtás megszüntetését, hivatkozva arra, hogy a behajtás megtörtént, majd utóbb ismételten kérte az indítványozó munkabérére irányuló további végrehajtást.
- [4] Az indítványozó többszöri munkahely-változtatást követően 2011 novemberében létesített munkaviszonyt az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó per alperesével. Az indítványozó a munkaszerződésben kifejezetten hozzájárult ahhoz, hogy a vonatkozó szabályokkal összhangban a munkáltató személyes adatait kezelje, és azokat feldolgozza a munkáltatónak a munkaviszonyból eredő joga és kötelezettsége teljesítéséhez szükséges célokra és mértékben. Az indítványozó a munkáltatót nem tájékoztatta arról, hogy az első házasságából született gyermeke számára az indítványozó édesanyja 2004-től vállalta és teljesítette a tartásdíj megfizetését. Az indítványozó munkáltatója 2011 novembere és 2014 júliusa között minden hónapban az indítványozó munkabéréből levont és első felesége részére átutalt különböző összegeket. Eközben a végrehajtó az első feleség javára ismét letiltó végzést bocsátott ki, majd a munkáltatóhoz az egy faktoring cég követelése kapcsán 2012 októberében szintén végrehajtói letiltás érkezett az indítványozó munkabérére. Az indítványozó első felesége 2013 februárjában bejelentette a végrehajtónak, hogy az adós teljesítése nem elégséges, az indítványozó munkáltatója pedig tájékoztatta a végrehajtót, hogy bírósági végrehajtási záradék alapján már levonásokat teljesít az indítványozó munkabéréből. 2013 augusztusában a bíróság az indítványozó végrehajtás megszüntetése iránti kérelmét jogerősen elutasította. A munkáltató 2013 novemberében levélben tájékoztatta az indítványozót, hogy a közjegyző által kiállított végrehajtási záradék az indítványozó jövedelmének letiltására nem alkalmas, illetve munkahelyi vezetői egyeztetés keretében kérték az indítványozót, hogy bocsásson rendelkezésükre olyan okiratokat, amelyek alapján a letiltásnak eleget tudnak tenni. Ezt követően az indítványozó első felesége

2014 januárjában keresetet indított az indítványozó munkaadója ellen elmaradt gyermektartásdíj megfizetése címén, a munkáltató készfizető kezességére alapítva a keresetet.

- [5] A munkáltató kezdeményezésére 2014. május végén egyeztetésre került sor az indítványozóval annak tisztázása érdekében, hogy a munkáltatónak pontosan milyen letiltásokat kell teljesítenie az indítványozó béréből. A megbeszélés eredményeként az indítványozó vállalta annak igazolását, hogy első feleségének a tartásdíjat rendszeresen fizeti, továbbá azt is vállalta, hogy benyújtja a faktoring céggel kötött törlesztési megállapodás másolatát, és a megállapodásról a végrehajtó tájékoztatását. Az indítványozó azonban ezeknek a vállalásoknak nem tett eleget, ehelyett írásban közölte a munkáltatóval, hogy nem járul hozzá ahhoz, hogy a munkáltató a magánéletével kapcsolatosan információkat gyűjtsön, tároljon, kezeljen vagy továbbítsa. Ezt követően a munkáltató az indítványozó munkaviszonyát felmondta. Ennek indokaként egyebek között azt jelölte meg, hogy többször, eredménytelenül hívta fel az indítványozót a különböző letiltásokkal kapcsolatos információk közlésére, a dokumentumok időbeliségének tisztázására, és a helyzet megnyugtató rendezésére. Így az indítványozó mulasztása következtében első felesége több éves elmaradt gyermektartásdíj megfizetését követeli a munkáltatótól, második felesége pedig pert indított a munkáltató, mint készfizető kezes ellen szintén elmaradt gyermektartásdíj behajtása és nem vagyoni kártérítés megfizetése érdekében, keresetében a munkáltatót „a házasság és család intézményét nem tisztelő multinacionális nagyvállalat”-ként megjelölve. A felmondás indokolása kitért arra is, hogy az indítványozó annak ellenére tagadta meg a helyzet tisztázásához szükséges dokumentumok, igazolások, okiratok átadását, hogy az adatszolgáltatásra nézve megállapodás született a felek között. Az indokolás szerint az indítványozó ezen magatartása sérti a jóhiszeműség és tisztesség, a kölcsönös együttműködés és tájékoztatás kötelezettségének elvét, valamint sérti a munkáltató jogos gazdasági érdekeit és jóhírnevét is. Az indítványozó magatartása mindezekben túlmenően ellentétes még a cég Üzleti Magatartás Kódexének a jogszabályoknak megfelelő viselkedésre, a kölcsönös tisztelőre, becsületre és feddhetetlenségre, továbbá a cég jó hírnevéért viselt felelősségre vonatkozó pontjaiban foglalt követelményekkel is.
- [6] 1.2. Az indítványozó keresete folytán eljáró elsőfokú bíróság megállapította, hogy a munkáltatói intézkedés oka világosan kitűnik annak indoklásából, az indokolás megfelel a törvényi előírásoknak és a kialakult bírói gyakorlatnak, a felmondás pedig valós és okszerű. A bíróság kiemelte, hogy bár a végrehajtási törvényen alapuló munkáltatói kötelezettségek a munkaviszonnyal nem függenek össze közvetlenül, de a munkavállalótól a lehető legteljesebb együttműködés várható el akkor, amikor annak veszélye áll fenn, hogy a munkavállaló munkabérének terhére teljesítendő letiltásokkal kapcsolatosan a munkáltató önhibáján kívül megszegheti a törvényben rögzített letiltási sorrendet, és a le nem vont összeg erejéig készfizető kezesként felelhet. A bíróság szerint nem fogadható el az az indítványozói álláspont, hogy a munkáltatónak munkajogi értelemben semmi köze nincs egy olyan helyzet kialakulásához, amelyben az indítványozó volt felesége a végrehajtási törvény alapján több évre visszamenőleg követeli a munkáltatótól a gyermektartásdíj korábban le nem vont összegeit, így a munkáltató az indítványozó mulasztása folytán készfizető kezesi pozícióba kerülhetett. A munkáltató ugyanakkor számos alkalommal tájékoztatás adására szólította fel az indítványozót, figyelemmel a tartásdíj fizetésének elmulasztása folytán indult büntetőeljárásra, és arra, hogy az indítványozó volt és jelenlegi felesége a munkáltatót telefonon és levélben többször is megkereste. A bíróság megítélése szerint a munkáltatóban jogosan merült fel az az aggály, hogy gazdasági érdekei veszélybe kerülhetnek, ha nem tisztázza a kialakult helyzetet. A bíróság nyomatékmal utalt arra a 2015-ben kelt bírósági végzésre, amely felvetette annak a lehetőségét, hogy az indítványozó jelenlegi feleségét nem gyermektartásdíj címén illeti meg a neki járó összeg, ami visszamenőlegesen is érintette az indítványozó munkabéréből levont összegek jogi megítélését, egyúttal felvetette a munkáltató készfizető kezesi felelősségét. Az indítványozó azonban ennek ellenére elzárkózott az adategyeztetésről, megakadályozva azt, hogy a munkáltató tisztázza tudja a munkabért terhelő tartozások sorrendjét. Az elsőfokú bíróság összegezve megállapította, hogy az indítványozó „az együttműködési kötelezettségének nem tett eleget, ezzel az alperes gazdasági érdekét veszélyeztette, ez pedig okszerűen megalapozta a felperes munkaviszonyának felmondását.”
- [7] 1.3. Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta. Ítéletében hangsúlyozta, hogy a munkáltató és a munkavállaló között fennálló munkaviszony alapozza meg a munkáltató azon kötelezettségét, hogy hatósági intézkedésre a munkavállaló munkabéréből levonásokat, a hitelező részére kifizetéseket teljesítsen. A bíróság szerint a „munkáltatónak ezen kötelezettségét a hatályos jogszabályok figyelembevételével kell teljesítenie annak érdekében, hogy az esetleges mulasztása vagy jogsértő

eljárása miatt szankciókat ne kelljen elszenvednie. A munkáltató ezen, a végrehajtással összefüggő kötelezettsége – egyúttal jogosultsága az ahhoz szükséges adatok kezelésére – tehát a munkaviszonyra tekintettel áll fenn, azzal szoros összefüggésben értelmezendő. Erre figyelemmel a munkabérből történő letiltással összefüggésben is a munkaviszony szabályai és elvei érvényesülnek a felek közti adatkezelést illetően.” A perbeli esetben a munkáltató a számára átadott igazolás és dokumentumok alapján teljesítette levonási kötelezettségét, és csak utóbb jutott tudomására, hogy az indítványozónak a korábbi házasságából származó gyermekével kapcsolatban is fennáll tartásdíj fizetési kötelezettsége, sőt jelentős összegű díjfizetés elmaradása is van. Felmerült annak lehetősége is, hogy az indítványozó ezen fizetési kötelezettsége megelőzi a munkáltató által már teljesített letiltásokat.

- [8] A bíróság megítélése szerint a munkáltatónak ezért valóban gazdasági érdeke fűződött az ellentmondásos adatok tisztázásához, tekintettel mindenekelőtt a munkáltató készfizető kezesi felelősségére. A bíróság megállapította azt is, hogy a munkáltató az érintett hatóságokkal, jogi képviselőkkel felvette a kapcsolatot, azonban a hivatalos levélváltások alapján sem vált egyértelművé a jogi helyzet. Mindezek alapján a bíróság szerint a munkáltató joggal várta el az indítványozótól, hogy közölje vele, illetve igazolja mindazokat az érdemi adatokat, amelyek a munkabérből letiltással, és így a munkáltatói kötelezettség teljesítésével összefügghetnek. A bíróság összegző megállapítása szerint azzal, hogy az indítványozó együttműködési és tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, az ellentmondásos és a munkáltató gazdasági helyzetét veszélyeztető jogi helyzet fennmaradását segítette elő, és „ezen magatartásának okszerű következménye volt, hogy az alperes nem kívánta fenntartani a felperessel kötött munkaszerződést.”
- [9] 1.4. Az indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján eljárta Kúria a jogerős másodfokú ítéletet – az abban foglaltaktól részben eltérő indokolással - hatályában fenntartotta. A kúriai ítélet a perben korábban meghozott bírói döntésekhez képest részletesen elemezte és értékelte az adott ügy és az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) kapcsolatát. Ezzel összefüggésben megállapította, hogy a munkáltató munkabérré folytatott végrehajtással kapcsolatos adatkezelési jogosultságát a végrehajtási törvényben meghatározott személyes adatokon túl az Infotv. rendelkezései alapozzák meg az azokban foglalt feltételek teljesülése esetén. A perbeli esetben az indítványozó önként tárt fel a végrehajtásra vonatkozó körülményeket, így érintettként a szóban forgó személyes adatait kifejezetten nyilvánosságra hozta, és további írásbeli adatszolgáltatást is vállalt. Azzal, hogy az indítványozó önkéntes vállalásának nem tett eleget, és nem adta hozzájárulását a személyes adatai kezeléséhez, az Infotv. rendelkezéseit figyelembe véve nem járt el jogellenesen, a munkáltató a rendelkezésére álló adatokon felüli személyes adatszolgáltatást nem kérhetett és a végrehajtási törvény által lehetővé tett keretek között kellett a végrehajtást teljesítenie. A Kúria ugyanakkor nyomatékkal utalt arra a tényre, hogy a munkáltató a felmondásában jogos gazdasági érdekének sérelmére is hivatkozott az indítványozó adatszolgáltatást megtagadó magatartásával összefüggésben.
- [10] A felülvizsgálati ítéletben a Kúria megalapozottnak minősítette és osztotta a törvényszék arra vonatkozó álláspontját, miszerint a munkáltatónak gazdasági érdeke fűződött a körülmények tisztázásához és a kért adatok beszerzéséhez, figyelemmel a munkáltatót törvény alapján terhelő készfizető kezesi felelősségre, az indítványozó volt feleségének erre alapozott felszólításának eredményeként pedig a munkáltató jogos gazdasági érdekét veszélyeztető helyzet be is következett illetve fenn is állt. Erre tekintettel tehát – állapította meg a Kúria – a munkáltató joggal várhatta el az indítványozótól, hogy igazolja azokat az általa megjelölt adatokat, amelyek a munkabérből történő letiltással, így a végrehajtással összefüggő kötelezettsége teljesítéséhez szükségesek. Az indítványozó azonban saját korábbi magatartásával szembeszegülve az együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét megszegte, és ezzel hozzájárult a munkáltató gazdasági érdekét veszélyeztető helyzet fennmaradásához. A Kúria végkövetkeztetése szerint az indítványozó „[e]zen magatartására alapítva az alperes jogszerűen [az Mt. 66. § (2) bekezdésének megfelelően] közölhetett felmondást a felperessel.”
- [11] 2. Az indítványozó ezt követően terjesztette elő alkotmányjogi panaszát, amelyben a Kúria Mfv.I.10.452/2017/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól, mert az „közvetlenül és kirívóan sérti” az Alaptörvény VI. cikk (1) és (3) bekezdéseiben biztosított alkotmányos jogait, valamint az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdését. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy a munkavállalókat megillető információs önrendelkezési jogot a munkáltató csak kifejezett és egyértelmű jogszabályi felhatalmazás alapján korlátozhatja, azaz – meglátása szerint – a munkáltató csak olyan személyes adatok átadására hívhatja fel a munkavállalókat, amelyekre „jogszabályból fakadó

kötelezettségei teljesítéséhez vagy jogai rendeltetésszerű gyakorlásához szüksége van.” Álláspontja szerint csak ez a jogértelmezés van összhangban az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésével, „mert csak ez esetben biztosítható, hogy a munkavállaló ne kerüljön a munkaviszonyban méltatlan helyzetbe.” Véleménye szerint munkavállalóként alkotmányos joga volt a munkáltató által kért adatszolgáltatást azt követően is megtagadni, hogy korábban az adatok átadására ígéretet tett, hiszen a magánélet tiszteletben tartásához és a személyes adatok védelméhez fűződő alkotmányos jog „olyan elidegeníthetetlen jogai a munkavállalónak, melyeket a munkavállaló (a jogszabályi keretek között) önmagára nézve ugyan korlátozhat, de e korlátozást bármikor megszüntetheti.” Az indítványozó nézete szerint különös figyelemmel kell lenni arra, hogy a munkaviszonyok teljesítése során nem csak jogalkotói, de jogalkalmazói szinten is fokozottan kell ügyelni a munkavállaló, mint „gyengébb fél” jogainak maradéktalan tiszteletben tartására, mivel az „Alaptörvény normatív szabályokat tartalmaz, így rendelkezéseit a jogalkalmazónak a magánszemélyek közötti jogviszonyokban is ki kell kényszerítenie.”

- [12] A támadott ítélet alapvető alkotmányos hibáját abban jelöli meg az indítványozó, hogy lehetőséget ad a munkáltatónak arra, hogy a munkavállaló információs önrendelkezési jogát a jogszabályban létező kereteken túl is korlátozza saját gazdasági érdekeire hivatkozással akkor is, amikor konkrét személyes adatokra „az adott munkáltatónak *de iure* nincs szüksége sem kötelezettségei teljesítéséhez, sem jogai gyakorlásához.” Az információs önrendelkezési jog ilyen relativizálása szerinte nem elfogadható, az nem egyeztethető össze az általa megsértettként megjelölt alaptörvényi szabályokkal, mert „a munkavállalót méltatlan helyzetbe taszíthatja, illetve nem biztosítja számára az alkotmányos szintű jogvédelmet.” Meglátása szerint ezzel összefüggésben az ügyében eljáró bíróságok „azt az alkotmányossági problémát nem értették meg, nem vették komolyan, miszerint a munkáltatónak nem elegendő a saját gazdasági érdekeire hivatkoznia annak érdekében, hogy a munkavállalót olyan személyes adatok átadását várja el, mely adatok átadására a munkavállalót jogszabály nem kötelezi.” Meglátása szerint ügyében azt kellett volna a munkáltatónak igazolnia, hogy az át nem adott személyes adatokra a saját kötelezettségei teljesítéséhez szüksége lett volna. Ezzel szemben „egyik eljáró bíróság sem állapította meg a munkaügyi perben, hogy az át nem adott információk nélkül a munkáltató alperes ne tudta volna a releváns kötelezettségeit megfelelően teljesíteni vagy, hogy jogos érdekei bármilyen sérelmet szenvedhettek volna.”
- [13] Az indítványozó annak a félelmének is hangot ad beadványában, hogy a jövőben a munkáltatók a saját gazdasági érdekeikre hivatkozással egyoldalúan tovább korlátozhatják a munkavállalók információs önrendelkezési jogát, és „olyan további személyes adatokat is bekérhetnek tőlük, mely adatokra valójában nincs is szükségük a saját kötelezettségeik teljesítéséhez, jogaik gyakorlásához.” Véleménye szerint a Kúria általa támadott döntése ennek a hibás gyakorlatnak az elterjedését teszi lehetővé. A panaszos meglátása szerint - jóllehet a munkavállalók jogait és érdekeit védő hazai jogi szabályozás megfelelő védelmet nyújtana számukra – a konkrét ügyben a Kúria törvénysértő és téves jogalkalmazása „az alaptörvény-ellenesség szintjére emeli a kérelmezőt, mint munkavállalót ért jogsértést.” Az indítványozó végezetül, összefoglalóan abban látja alapjog-sérelmének a lényegét, hogy az általa panasszal támadott ítélet „annak ellenére minősít jogszerűnek egy munkáltatói intézkedést (felmondást), hogy az intézkedés alapja az volt, hogy a munkavállaló élt az információs önrendelkezési jogával.”
- [14] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az ügyrendjében meghatározottak szerint tanácsban eljárva az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt. A tanács vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt formai és tartalmi feltételeinek teljesülését, és visszautasítás esetén rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [15] 3.1. Az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényben előírt feltételeinek vizsgálata során az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az (1b) bekezdés e) pontja alapján pedig a kérelem akkor határozott, ha megfelelő indokolást tartalmaz arra nézve, hogy a kifogásolt bírói döntés miért és mennyiben ellentétes az Alaptörvény egyes, az indítványban megjelölt rendelkezéseivel. Ezen feltétel meglétének vizsgálata eredményeként az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány arra vonatkozó elemei, amelyek a bírói döntésnek az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésébe és XVII. cikk (3) bekezdésébe ütközését állítják, alkotmányjogilag értékelhető indokolás, érdemben elbírálható, alkotmányjogilag releváns érvelés hiányában nem felelnek meg a határozott kérelemmel szemben támasztott fenti törvényi kritériumnak.

- [16] 3.2. A kérelem hivatkozik még az indítványozónak az Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdésében biztosított, az indítványozó által információs önrendelkezéshez való jogaként nevesített alapjogának sérelmére is, és e tekintetben a panasz eleget tesz a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeinek, így – egyebek mellett – tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírósági döntés álláspontja szerint miért ellentétes az Alaptörvény általa megjelölt rendelkezésével. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként rögzíti, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. Ezen feltételek meglétének a vizsgálata és értékelése az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [17] Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az indítványozó által támadott kúriai döntés – utalva az első- és másodfokú ítéletek részletes indokolására is – megindokolta, hogy a bíróság álláspontja szerint az ügyben miért került sor az indítványozó felülvizsgálati kérelmének az elutasítására, és megállapítható az is, hogy a Kúria érdemben foglalkozott az indítványozó alkotmányjogi panaszában is felhozott érvekkel, és megindokolta, hogy miért nem tartja azokat megalapozottnak.
- [18] Az Alkotmánybíróság – a bírói döntések tartalmát és indokolását kifogásoló alkotmányjogi panaszokat elbíráló korábbi döntéseire hasonlóan – jelen ügyben is emlékeztet arra, hogy „a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz nem tekinthető hagyományos értelemben vett jogorvoslatnak. Az Alkotmánybíróság ugyanis az alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is kizárólag az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]; megerősítette: 3056/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [19]}. [...] Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a bíróságok jogértelmezése helyesen illeszkedik-e a jogági dogmatika elfogadott szabályaihoz {3207/2015. (X. 27.) AB végzés, Indokolás [12], illetve 3067/2016. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [18]}.” {3117/2016. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [16], 3069/2017. (IV. 4.) AB végzés, Indokolás [9], 3151/2018. (V. 7.) AB végzés, Indoklás [14]}.
- [19] Az Alkotmánybíróság az indítvány vizsgálata során arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz valójában a bírósági eljárás felülbírálatára irányul, az indítványozó a támadott bírói döntés számára kedvezőtlen tartalmát sérelmezi. A fent kifejtettek alapján azonban az Alkotmánybíróság jelen ügyben sem bocsátkozhat annak érdemi vizsgálatába, hogy a bíróság döntése megalapozott volt-e a tekintetben, hogy – az általa megállapított tényállás és a rendelkezésére álló bizonyítékok értékelése alapján – a munkáltató oldalán valóban fennállt-e a gazdasági érdekét veszélyeztető helyzet az indítványozó adatszolgáltatásának elmaradása miatt, mint ahogyan arra vonatkozóan sem, hogy az adatszolgáltatás valóban szükséges volt-e ahhoz, hogy a munkáltató jogszerűen tudjon eleget tenni az indítványozóval szemben indult három, egymástól függetlenül, különböző időpontokban, különböző személyek kezdeményezésére indult és párhuzamosan folyamatban lévő végrehajtási eljárások teljesítéséből fakadó törvényes kötelezettségének. Az ezen kérdésekre vonatkozó – az ítékezés alapjául szolgáló – bírósági megállapítások újraértékelése a panasz-eljárásban nem alkotmányossági szempontú mérlegelést jelentenének, hanem a tényállás felülvizsgálatát, és az alapul fekvő ügy újbóli eldöntését, aminek eredményeként az Alkotmánybíróság az ítélező bíróság szerepét venné át.
- [20] Az indítványozó információs önrendelkezési jogának állított sérelmével összefüggésben az Alkotmánybíróság rámutat arra is, hogy a Kúria támadott ítéletében az indítványozó – a munkáltató által történt felmondásra okot adó – magatartásának, illetve mulasztásának mikénti megítélését és értékelését kifejezetten kivonta és függetlenítette az Infotv. hatálya alól, és a felmondás indokoltságát egy másik jogszabályhely megsértésére tekintettel, a munkáltató gazdasági érdekét veszélyeztető helyzet előidézése címén ítélte jogszerűnek. Annak megítélése pedig, hogy a bíróság az adott ügy eldöntése szempontjából mit tekint alkalmazandó jognak, szintén nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdés. Az Alkotmánybíróság a fentiekkel összefüggésben is hangsúlyozza, hogy önmagában az – a jelen ügyben is fennálló – körülmény, hogy az indítványozó a részletesen megindokolt bírósági döntés érvelését, végső soron a támadott és számára hátrányos ítélet irányát tévesnek tartja, nem alkotmányossági kérdés.
- [21] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság a vizsgált ügyben nem talált olyan körülményt, amelyet az indítványozó által a panaszban megjelölt alapjogával összefüggésben alapvető alkotmányjogi kérdésként vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességként lehetne értékelni.

- [22] 4. Miután a fent kifejtettek alapján az alkotmányjogi panasz nem tett eleget részben az Abtv. 52. § (1b) bekezdése e) pontjában foglalt, részben a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában előírt feltételeknek, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdése a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2019. június 18.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/130/2019.

